

Мир розложил на части Пикассо.

Слеза стекает.

Разложи! Попробуй!

Евг. Винокуров

I

Літо пилося,

літо їлося,

Літо кипіло вишнево,

лутово,

Густо сміялося,

половіло,

Переморгувалось зеленоброво.

А ми за руки, аж пальців хрускіт,

Аж регіт звивався під пахви осик.

За хвилями книг,

в сторінковім плюскоті

Відкрили шалений його материк.

І раптом у гаморі магазиннім

Все спалахнуло, аж день злякався!

Все стало синім, місячно-синім —

Засвітилась сльоза Пікассо.

І зайнялися в дівчини зорі,

І прикипіли карі:

"Та ну!!"

Тонуть у морі, тонуть і в горі —

І ми в сльозі потонули.

II

Діти плачуть, і плачуть дерева.

У мами не очі, а дві сльози.

Синхрофазотрони ридають, як леви,

І фіолетовий плач в грози.

Передані сльози оркестрам і лірам,

Митцям передані,
бо людям ніколи,-
Художники плачуть
"Королем Ліром",
"Снігами Кіліманджаро"
і "Гернікою"...

III

Пройшов крізь Сезана, Моне і Мане,
"Валькірією" захлинувся в Одесі...
Майнуло — і він мене промине,
Чи я загублю його десь.
Всякі пророки злісно шептали:
"Він шизофренік, не йди в його очі".
І поетичні муки танталові
Злякано врочили.
Та в серці цей каторжник,
чорт в синцях,
Денно і нічно мне глину й залізо.
Чорна фуфайка йому до лиця,
"Юманіте" у кишені навскіс.
Атомні сльози течуть в імлі
На чистий пензель солоною правдою.
Він сам — геніальна сльоза Землі
В штанах, замурзаних райдугою!